

Date de réception : 29/03/2021

Zaak C-134/21

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Datum van indiening:

4 maart 2021

Verwijzende rechter:

Tribunal du travail de Liège (België)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

22 februari 2021

Verzoekende partij:

EV

Verwerende partij:

Federaal agentschap voor de opvang van asielzoekers (Fedasil)

[omissis]

[omissis]

[omissis]

[omissis]

[omissis]

[omissis]

[omissis] [Or. 2]

Tribunal du travail de Liège, division Liège (arbeidsrechtbank Luik, afdeling Luik)

Vonnis van de Sixième chambre (Zesde kamer) van 22 februari 2021

In de zaak

EV, van Georgische nationaliteit, [omissis] verzoeker, [omissis]

tegen

FEDERAAL AGENTSCHAP VOOR DE OPVANG VAN ASIELZOEKERS (hierna: „Fedasil”), [omissis]

Verweerder,
[omissis]

[omissis] [procedure] [**Or. 3**]

I. VOORWERP VAN DE VORDERING

Bij verzoekschrift van 14 januari 2021 verzoekt EV om:

- nietigverklaring van de beslissing van Fedasil van 11 januari 2021 waarbij de opvangstructuur van Moeskroen (terugkeerplaats) hem als verplichte plaats van inschrijving is toegewezen;
- behoud van zijn verblijf in het Rode Kruiscentrum van Rocourt, waar hij momenteel materiële hulp geniet.

II. BESPREKING

A. Feiten

EV, die afkomstig is uit Georgië, heeft op 16 september 2020 in België een asielaanvraag ingediend.

De Belgische autoriteiten hebben bij de Duitse, Franse en Nederlandse autoriteiten een overnameverzoek ingediend op grond van artikel 18, lid 1, onder b), van verordening [(EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (PB 2013, [L 180], blz. 31)]. Op 9 oktober 2020 hebben de Nederlandse autoriteiten dit verzoek ingewilligd.

Op 21 december 2020 heeft EV een bijlage 26quater-beslissing ontvangen, te weten een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (hierna: bijlage 26quater-beslissing), waarbij Nederland bevoegd werd verklaard voor de behandeling van zijn asielverzoek.

Op 14 januari 2021 heeft EV een beroep tot nietigverklaring ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: „RvV”). Dit beroep is nog aanhangig.

Op 11 januari 2021 [heeft] Fedasil de bestreden beslissing [gegeven], waarbij aan EV als verplichte plaats van inschrijving een Dublinplaats in de opvangstructuur van Moeskroen is toegewezen. EV heeft een termijn van vijf werkdagen gekregen om zich daarheen te begeven.

Bij beschikking van 15 januari 2021 [heeft] de verwijzende rechter Fedasil ten voorlopige titel [gelast] om EV's verblijf in het centrum waarin hij is gehuisvest, namelijk het Rode Kruiscentrum van Rocourt, te behouden en hem materiële hulp in de zin van artikel 2, 6°, van de [wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen (hierna: „opvangwet”)] te verlenen.

[omissis] Op 4 februari 2021 [heeft deze rechter deze beschikking bevestigd].

B. Standpunt van de partijen

EV stelt dat de beslissing van Fedasil niet is gemotiveerd op de door artikel 4 van de opvangwet voorgeschreven wijze. De motivering houdt geen rekening met zijn kwetsbare toestand. Zij is onvolledig omdat er niet in wordt uitgelegd wat een Dublinplaats is. Bovendien kan hij, in tegenstelling tot wat wordt beweerd, niet rustig de uitkomst van zijn beroep afwachten, aangezien hij kan worden gedwongen het land te verlaten. Subsidiar verzoekt hij om het Hof van Justitie van de Europese Unie een aantal vragen voor te leggen over de kwaliteit van een daadwerkelijk/opschortend rechtsmiddel. Ten slotte is er de gezondheids crisis die zijn overdracht verhindert. **[Or. 4]**

Fedasil beschouwt zijn beslissing als billijk en gegrond. Zij is ook correct gemotiveerd en verwijst zowel naar de feiten als naar het recht. De overdracht van EV doet geenszins afbreuk aan zijn recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel. De materiële en juridische voorwaarden in het centrum in Moeskroen zijn vergelijkbaar met die in het centrum in Rocourt. Voorts is het Belgische recht in overeenstemming met het Europese recht wat de eerbiediging van het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel betreft.

C. Standpunt van de rechtbank

1. Toepasselijke beginselen

– a) Recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel krachtens de Europese bepalingen

Artikel 27 van de Dublin III-verordening¹ garandeert een asielzoeker het recht om een daadwerkelijk rechtsmiddel in te stellen tegen het besluit om hem aan een andere lidstaat over te dragen voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming:

„1. De verzoeker of een andere persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder c) of d), heeft het recht tegen het overdrachtsbesluit bij een rechterlijke

¹ [omissis] [herhaling]

instantie een daadwerkelijk rechtsmiddel in te stellen, in de vorm van een beroep of een bezwaar ten aanzien van de feiten en het recht.

2. *De lidstaten stellen een redelijke termijn vast waarbinnen de betrokkene zijn recht op het instellen van een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig lid 1, kan uitoefenen.*
3. *Voor een beroep of een bezwaar tegen het overdrachtsbesluit bepalen de lidstaten in hun nationale recht dat:*
  - a) *het beroep of het bezwaar de betrokkene het recht verleent om in afwachting van de uitkomst van het beroep of het bezwaar in de betrokken lidstaat te blijven, of*
  - b) *de overdracht automatisch wordt opgeschort en dat dergelijke opschorting verstrijkt na een bepaalde redelijke termijn, binnen welke een rechterlijke instantie na nauwkeurige en zorgvuldige bestudering van het verzoek een beslissing heeft genomen of een beroep of bezwaar al dan niet opschortende werking heeft, of*
  - c) *de betrokkene de gelegenheid heeft om binnen een redelijke termijn een rechterlijke instantie te verzoeken de uitvoering van het overdrachtsbesluit op te schorten in afwachting van de uitkomst van het beroep of het bezwaar. De lidstaten zorgen ervoor dat er een daadwerkelijk rechtsmiddel beschikbaar is door de overdracht op te schorten totdat de beslissing over het eerste opschortingsverzoek wordt gegeven. Beslissingen over het al dan niet opschorten van de uitvoering van het overdrachtsbesluit worden gegeven binnen een redelijke termijn die evenwel een nauwkeurige en zorgvuldige bestudering van het opschortingsverzoek mogelijk maakt. Een beslissing om de uitvoering van het overdrachtsbesluit niet op te schorten wordt gemotiveerd.*

4. *De lidstaten kunnen bepalen dat de bevoegde autoriteiten ambtshalve kunnen besluiten de uitvoering van het overdrachtsbesluit op te schorten in afwachting van de uitkomst van het beroep of het bezwaar. [...]”.*

[Or. 5]

Dit recht op het instellen van een daadwerkelijk rechtsmiddel omvat dus met name het recht om een opschortend rechtsmiddel in te stellen of althans het recht om een rechter te verzoeken een met redenen omklede beslissing over het opschortingsverzoek te geven.

Deze bepaling is rechtstreeks toepasselijk in het Belgische recht.

Ook artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie voorziet in het recht op een doeltreffende voorziening in rechte:

„Eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, heeft recht op een doeltreffende voorziening in rechte, met inachtneming van de in dit artikel gestelde voorwaarden.

Eenieder heeft recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat vooraf bij wet is ingesteld. Eenieder heeft de mogelijkheid zich te laten adviseren, verdedigen en vertegenwoordigen.

Rechtsbijstand wordt verleend aan degenen die niet over toereikende financiële middelen beschikken, voor zover die bijstand noodzakelijk is om de daadwerkelijke toegang tot de rechter te waarborgen.”

Artikel 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: „EVRM”) bepaalt als volgt:

„Eenieder wiens rechten en vrijheden die in dit verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, heeft recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie.”

In een arrest van 21 oktober 2014² verduidelijkt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: „EHRM”) dat de analyse van het recht een daadwerkelijk rechtsmiddel niet alleen afhangt van het juridische arsenaal dat ter beschikking van de asielzoeker wordt gesteld, maar ook van de mogelijkheden waarover hij in de praktijk beschikt om van dit rechtsmiddel gebruik te maken.

In dit arrest stelt het EHRM het volgende vast:

„[...]

*167. De doeltreffendheid van het in artikel 13 [EVRM] bedoelde rechtsmiddel houdt in dat dit middel in een voldoende mate toegankelijk en reëel is: ,om doeltreffend te zijn, moet het krachtens artikel 13 vereiste rechtsmiddel zowel rechtens als in de praktijk beschikbaar zijn, met name in die zin dat het gebruik ervan **niet op ongerechtvaardigde wijze mag worden belemmerd door handelingen of nalatigheden van de autoriteiten van de verwerende lidstaat**’ (I.M. tegen Frankrijk, reeds aangehaald, § 130, en de aldaar opgenomen verwijzingen). Ook wat de rechtsmiddelen betreft waarover asielzoekers in Griekenland kunnen beschikken, heeft het EHRM bevestigd dat de toegankelijkheid van een rechtsmiddel ,in de praktijk’ doorslaggevend is om de doeltreffendheid ervan te beoordelen (M.S.S. tegen België en Griekenland, reeds aangehaald, § 318).*

² [Arrest van het EHRM van 21 oktober 2014, Sharifi e.a. tegen Italië en Griekenland (CE:ECHR:2014:1021JUD001664309)].

168. Aangezien het Verdrag tot doel heeft geen theoretische of denkbeeldige, maar concrete en daadwerkelijke rechten te beschermen ten aanzien van alle personen die onder de jurisdictie van de Hoge Verdragsluitende Partijen vallen, kan het EHRM de praktische toegankelijkheid van een rechtsmiddel niet beoordelen zonder rekening te houden met taalbarrières, de mogelijkheid van toegang tot de nodige informatie en tot deskundig advies, de materiële omstandigheden waarmee de betrokkene kan worden geconfronteerd en alle andere concrete omstandigheden van de zaak (I.M. tegen Frankrijk, [Or. 6] reeds aangehaald, §§ 145-148; M.S.S. tegen België en Griekenland, reeds aangehaald, §§ 301-318, en Rahimi tegen Griekenland, nr. 8687/08, § 79, 5 april 2011).”

– b) Rechtsmiddelen waarin de Belgische wetgeving voorziet

Naar Belgisch recht heeft het instellen van een beroep tegen [een bijlage 26quater-beslissing] niet tot gevolg dat de tenuitvoerlegging van deze beslissing wordt opgeschort (zie de artikelen 39/2 en 39/79 van de wet van 15 december [1980] betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen).

Alleen in het kader van een administratief kort geding bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan de asielzoeker verzoeken dat de beslissing tot weigering van verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten worden geschorst.

Dit kort geding bij uiterst dringende noodzakelijkheid is alleen mogelijk indien de asielzoeker het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is (zie artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980).

– c) Recht van asielzoekers op opvang

Artikel 3 van de [omissis] opvangwet bepaalt:

„Elke asielzoeker heeft recht op een opvang die hem in staat moet stellen om een leven te leiden dat beantwoordt aan de menselijke waardigheid.

Onder opvang wordt de materiële hulp verstaan die op grond van deze wet toegekend wordt of de maatschappelijke dienstverlening die wordt verstrekt door de openbare centra voor maatschappelijk welzijn overeenkomstig de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn.”

Volgens artikel 2, 6°, van deze wet is materiële hulp „de hulp die verleend wordt door het Agentschap of de partner binnen een opvangstructuur en die met name bestaat uit huisvesting, voedsel, kleding, medische, maatschappelijke en psychologische begeleiding en de toekenning van een dagvergoeding. Zij omvat eveneens de toegang tot juridische bijstand, de toegang tot diensten als

tolkdiensten of opleidingen, evenals de toegang tot een programma voor vrijwillige terugkeer”.

Volgens het arrest Cimade [omissis]³ moet de asielzoeker deze materiële hulp blijven genieten totdat hij effectief wordt overgedragen aan de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming.

Deze materiële hulp wordt door Fedasil aan de asielzoeker [verleend door] hem een verplicht opvangcentrum toe te wijzen (zie artikel 11, § 1, van de opvangwet).

Artikel 12, § 2, van deze wet bepaalt:

„§ 2. In toepassing van artikel 11, § 3, derde lid, kan het Agentschap op eigen initiatief of op verzoek van de partner of de asielzoeker de in toepassing van artikel 11, § 1, toegewezen verplichte plaats van inschrijving wijzigen. [...]”.

[Or. 7]

Artikel 11, § 3, van de wet bepaalt: *„Bij de toewijzing van een verplichte plaats van inschrijving ziet het Agentschap erop toe dat deze plaats aangepast is aan de begunstigde van de opvang en dit binnen de grenzen van het aantal beschikbare plaatsen. [...]”.*

4. Toepassing op de feiten

– a) Omvang van de bevoegdheid van de tribunal du travail

De tribunal du travail herinnert eraan dat zijn bevoegdheid beperkt is tot het kennismaken van de toekenning door Fedasil van de aan de asielzoeker verschuldigde materiële hulp in de zin van artikel 2, 6°, van de opvangwet.

[omissis] [herinnering aan de respectieve bevoegdheden van de verwijzende rechter en de RvV]

Ook de vraag of tegen de bijlage 26quater-beslissing van de dienst Vreemdelingenzaken een daadwerkelijk rechtsmiddel voorhanden is, kan door de tribunal du travail slechts in het licht van de toekenning van deze materiële hulp worden onderzocht.

Het gaat er dus alleen om na te gaan of de materiële hulp die aan EV zal worden verleend in het centrum in Moeskroen hem dezelfde materiële en juridische voorwaarden biedt als het geval zou zijn in een ander opvangcentrum, zodat hij onder dezelfde voorwaarden zijn recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel kan uitoefenen.

³ [Arrest van 27 september 2012, Cimade en GISTI (C-179/11, EU:C:2012:594)].

Opdat die vraag kan worden beantwoord, moeten volgens de tribunal du travail eerst [twee andere vragen] worden beantwoord.

[omissis]

– b) Vormt de overdracht naar een Dublinplaats een begin van uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten?

Zoals hierboven is aangegeven, heeft naar het Belgische recht het instellen van een beroep tegen een [omissis] bijlage 26quater-beslissing] niet tot gevolg dat de tenuitvoerlegging van deze beslissing wordt opgeschort.

Daarom beslist Fedasil, wanneer een asielzoeker in kennis wordt gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten met het oog op een Dublinoverdracht, de verplichte opvangplaats te wijzigen en de asielzoeker over te dragen naar een zogenoemde Dublinplaats. **[Or. 8]**

De in artikel 2, 6° van de opvangwet bedoelde materiële hulp wordt dan verplicht in dit centrum verstrekt.

De beslissing die Fedasil in dit verband ten aanzien van EV heeft genomen, luidt als volgt:

„[...] U dient zich te begeven naar de lidstaat die bevoegd is verklaard om uw verzoek om internationale bescherming te behandelen.

Overeenkomstig artikel 12, § 2, en om u in de gelegenheid te stellen de begeleiding te krijgen die het beste bij de stand van uw procedure past, wordt u de volgende opvangstructuur toegewezen als verplichte plaats van inschrijving:

Dublinplaats – opvangstructuur Moeskroen.” (onderstreping van de tribunal du travail)

In de beslissing is gespecificeerd dat de materiële hulp wordt verleend totdat de effectieve overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat heeft plaatsgevonden.

Fedasil stelt dat de overdracht naar een Dublinplaats uitsluitend tot doel heeft de asielzoeker een begeleiding te bieden die aangepast is aan zijn specifieke situatie, en dat het personeel van deze centra speciaal is opgeleid om de bewoners uit te leggen wat de gevolgen zijn van de door de dienst Vreemdelingenzaken genomen beslissing.

Volgens Fedasil wordt op de bewoners geen psychologische druk uitgeoefend om het grondgebied te verlaten en is de overdracht naar een Dublinplaats geen begin van uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Het document van 13 juli 2018 met als opschrift „Info Dublinplaats”, dat door Fedasil in andere identieke dossiers is afgegeven, vermeldt evenwel het doel om in een Dublinplaats-opvangcentrum „begeleiding” aan te bieden.

Het verduidelijkt dat:

- de verwijzing naar een Dublinplaats een fase vormt in het opvangtraject van personen voor wie een Dublinterugname is aangevraagd en toegestaan;
- de betrokkene in de Dublinplaats begeleiding krijgt op maat van zijn administratieve situatie en zich daar kan voorbereiden op zijn vertrek naar de verantwoordelijke lidstaat;
- de Dublinplaats-aanpak inhoudt dat duidelijk wordt gecommuniceerd over de gevolgen van de kennisgeving van de bijlage 26quater-beslissing, alle vragen worden beantwoord die de bewoner hierover zou kunnen hebben en hij zo goed mogelijk op het verdere verloop van de gebeurtenissen wordt voorbereid. De nadruk ligt op de voorbereiding en de organisatie van de reis. (onderstreping van de tribunal du travail)

In dit document wordt ook gespecificeerd dat er drie gesprekken plaatsvinden waarin telkens een ander onderwerp aan bod komt (checklist van de drie gesprekken):

- In het eerste gesprek wordt informatie verstrekt.
- Het tweede gesprek heeft betrekking op de beslissing en in dit verband wordt meegedeeld dat de aanvrager wordt verzocht het document „Verklaring betreffende de organisatie van de reis” in te vullen en te ondertekenen. Er wordt aan herinnerd dat het instellen van beroep bij de RvV niet van rechtswege opschortende werking heeft en dat bij niet-medewerking aan de [Or. 9] Dublinoverdracht het risico bestaat dat de dienst Vreemdelingenzaken overgaat tot „gedwongen” verwijdering en overdracht.
- Het derde gesprek betreft het effectieve vertrek. (onderstreping van de tribunal du travail)

In dit document staat verder het volgende vermeld:

„Gelet op de centrale rol van de dienst Vreemdelingenzaken in de Dublinprocedure is een verbindingsambtenaar van deze dienst in het opvangcentrum aanwezig.”

Hierdoor kunnen Fedasil-medewerkers te allen tijde met hem in contact treden voor nadere informatie over een dossier of een land of enig ander onderwerp in verband met de Dublinverordening.

Dit vergemakkelijkt ook het meedelen van alle elementen waarmee in het kader van de geplande overdracht rekening moet worden gehouden, zoals de concrete organisatie van de reis, specifieke noden waarmee daarbij rekening moeten worden gehouden of een verlenging van de termijn om het grondgebied te verlaten.” (onderstreping van de tribunal du travail)

Uit het voorgaande, en met name uit de aan de asielzoeker verstrekte informatie waarin de nadruk wordt gelegd op de uitvoerbaarheid van het bevel om het grondgebied te verlaten – ook al is een rechtsmiddel voorhanden – en op het risico om het voorwerp uit te maken van een gedwongen overdracht, blijkt dat de asielzoeker ervoor kan vrezen dat zijn recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel in het gedrang komt indien hij in het Dublincentrum blijft, waardoor hij zich genoodzaakt kan zien de hem toegewezen verplichte plaats van inschrijving te verlaten om een gedwongen overdracht te voorkomen. In dat geval verliest hij het recht op materiële hulp van Fedasil.

Dit zou betekenen dat de beslissing inzake een Dublinoverdracht van Fedasil in strijd is met zijn verplichting om de asielzoeker passende materiële hulp te verlenen (aangezien de asielzoeker deze beslissing alleen kan accepteren terwijl hij afstand doet van zijn rechten).

Deze beslissing is ook in strijd met het Europees recht, dat het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel garandeert (met inbegrip van de opschortende werking ervan).

Niettemin is de tribunal du travail van mening dat zij in dit stadium niet over voldoende gegevens beschikt om te bepalen of bovengenoemde risico's reëel zijn en of zij door de feiten worden bevestigd.

De tribunal du travail is daarentegen van oordeel dat het, gelet op het voorgaande, nu reeds vaststaat dat de overdracht naar een Dublinopvangcentrum op zijn minst een voorbereidende handeling vormt voor de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten.

[Dit] brengt de tribunal du travail tot de volgende vraag:

- [c] Is dit begin van uitvoering in strijd met artikel 27 van de Dublin III-verordening?

Deze vraag impliceert andere vragen:

- Verzet artikel 27 van de Dublinverordening zich tegen alle handelingen die de uitvoering van de overdracht voorbereiden of verzet het zich alleen tegen de gedwongen uitvoering van de overdracht zolang het beroep aanhangig is?
- Wordt het opschortende karakter van het beroep in het Belgische recht gewaarborgd door het feit dat de asielzoeker gebruik kan maken van een kort geding bij uiterst dringende noodzakelijkheid wanneer hij het voorwerp

is van een dwangmaatregel die strekt tot zijn verwijdering van het grondgebied? **[Or. 10]**

Het beantwoorden van deze vragen is noodzakelijk voor de beslechting van het onderhavige geschil.

De tribunal du travail is van oordeel dat het geding een of meer vragen opwerpt met betrekking tot de in titel V van het derde deel van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie bedoelde gebieden.

Bijgevolg moeten aan het Hof van Justitie van de Europese Unie de twee hieronder geformuleerde prejudiciële vragen worden voorgelegd.

De tribunal du travail is van oordeel dat er voldoende grond is om het Hof van Justitie te verzoeken deze prejudiciële vragen te behandelen volgens de spoedprocedure waarin artikel 108 van het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie voorziet, of **althans volgens de in artikel 105 ervan neergelegde versnelde procedure.**

Tegen EV werd een bevel om het grondgebied te verlaten uitgevaardigd – waartegen hij een niet-opschortend beroep heeft ingesteld – dat te allen tijde gedwongen ten uitvoer kan worden gelegd.

Aangezien hij in een opvangcentrum is ondergebracht, is zijn woonplaats officieel bekend, zodat niets eraan in de weg staat dat hij gedwongen wordt verwijderd.

Een dergelijke maatregel zou hem ernstig schade berokkenen.

EV heeft er duidelijk belang bij dat hij zo snel mogelijk zekerheid krijgt over zijn rechten.

Bovendien hebben de Nederlandse autoriteiten op 9 oktober 2020 toegezegd om de behandeling van EV's verzoek om internationale bescherming op zich te nemen.

Overeenkomstig artikel 29, lid 2, van de Dublin III-verordening wordt België op 9 april 2021 opnieuw bevoegd voor de behandeling van dit verzoek.

Met het oog op een correcte en nuttige toepassing van de Dublin III-verordening is het aangewezen dat de gestelde vragen vóór die datum worden beantwoord.

De tribunal du travail herinnert eraan dat Fedasil, overeenkomstig de op 15 januari 2021 door deze rechter in kort geding gegeven beschikking, EV's huidige verblijf in het opvangcentrum van het Rode Kruis in Rocourt moet behouden totdat deze rechter over zijn verzoek uitspraak ten gronde heeft gedaan. **[Or. 11]**

BESLISSING VAN DE RECHTBANK

[omissis] De tribunal du travail wijst het volgende vonnis:

Alvorens ten gronde te beslissen, verzoekt deze rechter, krachtens artikel 267, tweede alinea, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, het Hof van Justitie van de Europese Unie om een prejudiciële beslissing over de volgende vragen:

„[1] **Vormt een beroep waarin het nationale recht voorziet ten behoeve van een asielzoeker die is aangemaand om zijn verzoek om internationale bescherming in een andere lidstaat te laten behandelen en dat geen enkele opschortende werking heeft en die werking slechts kan verkrijgen in geval van vrijheidsbeneming met het oog op een imminente overdracht, een ‚daadwerkelijk rechtsmiddel’ in de zin van artikel 27 van de Dublin III-verordening[omissis]?**

[2] **Moet het daadwerkelijk rechtsmiddel waarvan artikel 27 van de Dublin III-verordening gewaagt, aldus worden opgevat dat het zich enkel verzet tegen de uitvoering van een maatregel inzake gedwongen overdracht tijdens de behandeling van het tegen dat overdrachtsbesluit ingestelde beroep, dan wel dat het zich verzet tegen elke maatregel ter voorbereiding van een verwijdering, zoals de overbrenging naar een centrum dat moet zorgen voor de organisatie van een wijze van terugkeer van asielzoekers die werden aangemaand hun asielaanvraag in een ander Europees land te laten behandelen?”**

Verzoekt het Hof van Justitie van de Europese Unie dit dossier volgens de spoedprocedure of althans volgens de versnelde procedure te behandelen.

[omissis] [procedure]